

(Нови Репортер, 22.9.2010)

У разбојничком систему у којем живимо масовно ширење лажи и обмана преко средстава информисања постало је дио тактике за освајање и очување власти. Сви се политичари, стари и нови, третирајући народ као приглупу рају, куну у демократију и у успјешност властите борбе против корупције и криминала, обећавајући пуну запосленост, више плате и пензије, социјалну правду и слично. Мисле, дакле, како је народ имбецилан и када је већ толико пута повјеровао у њихове неистине, вјероват ће и даље. Већи дио тих политичара су или рутинирани демагози или најобичнији шарлатани, којима је једино стало да се домогну посланичких плаћа и привилегија, укључујући ту моћ и власт. Али, теме којима хоће заварати бираче потпуно су им исте. Понекад се чини да су сви заједно политички клонови о свом ангажману против корупције и криминала, против пљачкашке приватизације, о враћању пренесених надлежности из Републике Српске на државу Босну и Херцеговину и о обрани РС. Наравно, ријеч је о манипулирању масама, не само због тога што нам се они исти рутинирани демагози који су нас довели до стања биједи и бесперспективности поново намећу без имало стида, већ и зато што се ти проблеми не могу ни ријешити унутар постојећег Бе-Ха разбојничког састава.

Прво, како је могуће рјешавати проблеме корупције и злочина када је читав састав створен зато да се та два феномена непрекидно обнављају и да непрекидно јачају. У једној окупираној и колонизованој земљи са марионетским екипама на власти, које су у спрези са мафијом и „међународном заједницом“, никаква људска перспектива није могућа. Све ће постати могуће одласком окупатора.

Друго, говорити о враћању пренесених надлежности, као и о враћању опљачкане друштвене имовине – или је демагогија или имбецилност оних који такве ставове износе. Чак и када би нека политичка снага то могла озбиљно да ради, наишла би на несавладиве препреке. Свака пренесена надлежност морала би се вратити на Уставни суд БиХ, гдје не постоји никаква шанса да један такав приједлог прође. Што се, пак, тиче опљачкане друштвене имовине, ту је ријеч о имовинско-правним односима, који би годинама, ако не и деценијама, били предмет судских спорова.

Што се тиче обране РС против пријетеће османизације, надлежни српски политички чимбеници говоре против повратка Турске на Балкан, али истовремено подржавају

улазак БиХ у НАТО! Да је ту ријеч о протурјечности која је демагошке нарави, види се из слиједећег:

– С обзиром на то да је НАТО бомбардирао Републику Српску (1995) и Југославију/Србију (1999), да је окупирао БиХ и посебно се маћехински односио према Србима (1997. је тенковима заузимао српске радио и ТВ станице), да је окупирао Космет да би од њега направио неовисну државу и слично, многи су Срби у РС, сматрајући да су немоћни у односу на НАТО, пожељели да БиХ (а тиме и Република Српска) уђе у ту војну организацију да би се заштитили од самога НАТО, а и очували свој идентитет у ок-виру РС.

– Истовремено, у октобру 2009. у БиХ су дошли турски званичници који су уст-врдили да је период отоманске окупације Балкана био нешто изузетно корисно за то подручје, да је, посебно БиХ, од тога бенефицирала, да је Сарајево једнако турско као што је Истанбул босански итд. Таква изјава је нешто нечувено у модерној дипломатској повијести; претпоставимо да су њемачки званичници дошли у Француску и изјавили да је њемачка окупација Француске Другом свјетском рату била нешто цивилизацијски позитивно или да они сматрају да је Париз дио Њемачке!

– Познато је да је Турска у НАТО којим управља САД, те да Америка и Турска имају изузетно добре односе. Толико добре да Америка непрекидно гура Турску у Еуропску унију, да затвара очи пред турском окупацијом Ципра, пред турским уништавањем Курда, пред турским упадима у Ирак итд.

- Постоји крајње висок ступањ вјеројатности да ова, прије споменута, нечу-вена, арогантна изјава турских званичника дана у БиХ, није могла бити изнесена без консултација са лидером међународне заједнице - Сједињеним Америчким Државама.

- Ако је то тако, онда то значи да САД подржава новотурску експанзију на Балкан.

- Ако (кад) БиХ буде ушла у НАТО и тако буде, у много већем ступњу него сада, под управом САД, постоји крајње висок ступањ вјеројат-ности да ће бошњачко-српски дио БиХ убрзано доћи под турску доминацију.

- Коначно, теза оних Срба који мисле да улазак у НАТО значи престанак НАТО-малтретирања Срба, као и да значи очување РС, може се, са крајње високим ступњем вјеројатности, показати као крајње погрешно.

Демагозима који су до сада били на власти овакво резонирање није непознато, док новопечени политички магарци ништа од свега реченог не разумију. Треба овдје изврћи критици и демагоге и шарлатане када обећавају брз економски опоравак РС. Не може се дио неке цјелине (тоталитета) која има свој, хисторијом увјетован дух, преба-цити у другу цјелину чији је дух различит, па да тај дио цјелине има исту истинитост као у својој претходној, природној цјелини. Примјерице, не могу се са Запада увести у неразвијене земље механизми финансијске и монетарне политике, а да, најчешће, за те земље такве мјере не уроде катастрофалним посљедицама.

И на крају, што рећи о демагозима и шарлатанима који наводно, бране РС, поготово када се декларативно супротстављају странцима у овој земљи. Ако се зна да се нека владајућа екипа у некој бана-држави противи некој великој сили под чијом је управом, онда, најчешће, треба вршити ап-стракцију тог чина. Јер, његова анализа показује, са великим процентом вјеројатности, да је такво противљење реторичке (јалове, лажне, неистините) нарави која даје привид супротстављања, а стварно не ставља у питање однос господара и слуге тих двију страна.

Једино нова „октобарска револуција“ на овим просторима, гдје ће народ окренути главу од својих досадашњих корумпираних и слуганских вођа или од нових вођа са истом демагогијом, може РС извући из каљуге у коју је бачена. Народ у овим тешким тренуцима мора постати примаран политички субјект и стратег, вратити се изгубљеним моралним вриједностима: поштењу, солидарности, толеранцији и самопријегору. Ако се створи таква органска народна солидарност, морат ће устукнути и америчка „међународна заједница“ и политички демагози којима је проституција главно занимање.